

SIMPOZIJA „TULKOJOT ATSAUCES” DALĪBNIEKI

Ieva Astahovska ir mākslas zinātniece, kritiķe un kuratore. Strādā Laikmetīgās mākslas centrā, kur vada pētnieciskus projektus, kas saistīti ar laikmetīgās mākslas vēstures rakstīšanu („Robežpārkāpēji. 80. gadu māksla”, 2005; projekts „Atsedzot neredzamo pagātņi”, 2009–2012; rakstu un sarunu krājums „90tie. Laikmetīgā māksla Latvijā”, 2010). Lasa lekcijas par laikmetīgo mākslu, publicējusi rakstus par mākslu kultūras izdevumos, katalogos un rakstu krājumos. Bijusi līdzkuratore izstādēm „Un Citi. Virzieni, meklējumi, mākslinieki Latvijā. 1960–1984” (2010), „Paralēlās hronoloģijas. Austrumeiropas izstāžu nezināmā vēsture” (2011), „Berlīne–Rīga. Partitūras nenoteiktām vietām” (2013).

Dovile Tumpīte ir kuratore Viļņas Nacionālās mākslas galerijā un lektore Viļņas Mākslas akadēmijā. (Līdz)kuratore daudzām izstādēm un izglītības projektiem Lietuvā un ārvalstīs, to skaitā „Lejup pa truša alu: satiekot pazīstamo” (2008), „Miljons un viena diena” (2010), „Ķermenis. Žesti, pozas un ne tikai” (2010), „Arhitektūras ātrumā” (2009), starptautisks seminārs un meistarklašu cikls „Trīs veidi, kā lietot nazi” (no 2009), mākslinieku un teorētiķu vadītam ekskursiju ciklam „Vēsture & Satikšanās” (2009, 2010), vadījusi kuratoru programmu, kā arī diskusiju platformu („Kam no kuratora bail?” 2008–2009) u.c. pasākumus.

Raela Artela ir kuratore, Tartu mākslas muzeja direktore un Tartu laikmetīgās mākslas festivāla „ART IST KUKU NU UT” mākslinieciskā direktore. No 2000. gada bijusi kuratore izstādēm Igaunijā, Varšavā, Lisabonā, Amsterdamā un Ņujorkā. No 2004. līdz 2008. gadam viņa vadīja eksperimentālu projektu telpu „Rael Artel Gallery”, un 2007. gadā uzsāka „Public Preparation” – zināšanu veidošanas un sadarbības tīklā balstītas komunikācijas platformu, kas starptautisku tikšanos formātā koncentrējās uz nacionālisma un Eiropas laikmetīgās mākslas jautājumiem. Viņas līdzšinējā izstāžu darbība ietver: „Runājam par nacionālismu! Starp ideoloģiju un identitāti” (2010), „Pazudis pārejā” (2011), „Mākslai jābūt skaistai. Marinas Abramovičas darbu izlase” (2011), „Pēc sociālistu statujām” (2011).

Vītauts Michelkevičs ir mākslas un mediju kurators un koordinators, kas strādā Viļņā un Nidā. Viņš veido mākslas un mediju projektus, un viņa interešu laukā ir socializēšanās caur mākslu, interdisciplināritāte starp mākslu un izpēti, eksperimentālas izglītības metodes un kuratoriālās prakses, kas balstītas sadarbībā. Viņš ir iesaistījies brīvas zināšanu dalīšanās praksēs, 2005–2009. gadā viņš bija redaktors mediju kultūras žurnālam www.balsas.cc, kā arī vairākām grāmatām un katalogiem. Kopš 2005. gada viņš ir lektors un darbnīcu koordinators Viļņas Mākslas akadēmijā. Viņam ir doktora grāds komunikācijā, un patlaban viņš ir Nidas Mākslas kolonijas mākslinieciskais direktors.

Arnīs Balčus ir fotogrāfs un interneta žurnāla „Fotokvartāls” galvenais redaktors. Viņš ir piedalījies daudzās grupas izstādēs un sarīkojis personālizstādes Rīgā, Berlīnē, Vīnē, Londonā, Kopenhāgenā un citviet, un publicējis dažādos mākslas un arī dzīvesstila izdevumos.

Savos darbos Arnis Balčus pievēršas jautājumiem, kas skar personīgo un kolektīvo identitāti, atmiņas un vēsturi. Sērijās „Myself, Friends, Lovers and Others” un „Episodes” tas parādījās caur inscenētām sociālā dzimuma lomām vai stereotipisku B klases filmu naratīvu izspēli, savukārt sērijā „Amnēzija” – inscenētu padomju ikdienas norišu rekonstrukciju. Savā nesenākajā darbu ciklā Latvijas piezīmes viņš pievēršas jautājumiem par to, ko nozīmē būt latvietim un kāda ir Latvija 21. gadsimtā.

Sofija Tabatadze ir māksliniece, kas dzīvo Tbilisi un Berlīnē. Viņai bijušas personālizstādes Roterdamā, Hesdenē, Amsterdamā, Tbilisi, 2007. gadā viņa pārstāvējusi Gruziju 52. Venēcijas biennālē. Viņas darbi bieži atsaucas uz kolektīvās amnēzijas stāvokli un paaudžu maiņu, ko izraisījušas straujās izmaiņas Gruzijas politiskajā situācijā un tās sociālajā un pilsētas attīstībā. 2003. gadā Tbilisī viņa uzsāka „GeoAIR” rezidenču programmu, kas organizē un atbalsta starptautiskas apmaiņas projektus ar mērķi stiprināt Gruzijas un Kaukāza mākslas scēnu, aicinot māksliniekus no dažādām kultūrvidēm un atrodot tiem atbilstošu kontekstu, kurā strādāt.

Magdalēna Radomska ir postmarksisma mākslas vēsturniece un filozofijas vēsturniece, zinātniskā asistente Adama Mickeviča universitātē Poznaņā (Polija). Izstrādājusi doktora disertāciju par ungāru neoavangardu (1966–1980), bijusi stipendiāte Kortolda Mākslas institūtā Londonā, Ungārijas Zinātņu akadēmijā Budapeštā un Etveša Lorānda universitātē Budapeštā. Lekciju kursa Humanitāro zinātņu rakstīšana pēc komunisma sabrukuma vadītāja un lektore Centrāleiropas universitātē Budapeštā. Viņas aktuālie pētījumi veltīti mākslai postkomunistiskajā Eiropā un mākslas kapitālisma kritikai, viņa arī raksta postmarksismam veltītu monogrāfiju.

Davors Miškovics ir kultūras darbinieks no Rijekas (Horvātija), asociācijas „Drugo more” prezidents, lektors Rijekas Filozofijas fakultātē un „Clubture Network” prezidents. Viņš ir strādājis Horvātijas Kultūras ministrijā un Zinātņu akadēmijā, kā arī dažādās nevalstiskajās kultūras organizācijās, tirgus izpētes aģentūrās, laikrakstos un žurnālos. Organizējis kultūras pasākumus, konferences un izglītības programmas, sadarbojies vairākos izpētes projektos un ir piedalījies kultūras menedžmenta un konsultāciju padomēs. Patlaban raksta doktora disertāciju Zagrebas Universitātē.

Tanels Randers ir mākslinieks, rakstnieks un kritiķis no Tartu. Viņš ir ieguvis bakalaura grādu jurisprudencē Tartu Universitātē, maģistra grādu Starpdisciplinārās Mākslas studijās Igaunijas Mākslas akadēmijā, kur turpina studijas doktorantūrā. Viņa pētījumu lauks saistīts ar koloniālismu un dekolonizāciju Austrumeiropas kontekstā. Tartu notikušas divas ar šo pētījumu saistītas personālizstādes: „Dekolonizē šo” (2012) un „Nav robežu – nav atšķirības?” (2013). Vairāk informācijas par viņa projektiem: www.chnldr.blogspot.com.

Mārtiņš Kaprāns ir Tartu Universitātes Pārvaldības un politikas institūta pēcdoktora programmas pētnieks. Viņa pētījumu lauks saistīts ar postkomunisma sabiedrību atmiņu politiku un mnemonisko praksi, transnacionālismu, jo īpaši – kā transnacionāli apstākļi veido migrantu attieksmi pret savu dzimto zemi un

kāda ir tās reprezentācija nacionālajā vēsturē. Līdztekus akadēmiskiem pētījumiem, viņš strādājis kā žurnālists un Latvijas Aizsardzības un Kultūras ministru padomnieks. Tartu viņš veic izpēti projektu „Post-komunisma atcerēšanās noturīgums un dinamika: atmiņas politika un tās faktors Austrumeiropā”. Nesenākās publikācijas ietver rakstu izdevumā „Journal of Media and Communication”, kā arī vairākas nodaļas starptautiski zināmu izdevēju grāmatās.

Lada Nakonečna ir māksliniece, kas dzīvo un strādā Kijevā. Nakonečna ir kolektīvu „R.E.P. – Revolutionary Experimental Space” un „Hudrada” dalībniece, un 2009. un 2011. gados bijusi izvirzīta prestižajai „Pinčuka” mākslas balvai jaunažiem Ukrainas māksliniekiem. Māksliniece piedalījies Ukrainas paviljona Venēcijas biennālē izstādē (2007), viņas darbi rādīti „MUMOK” Vīnē (2009) un „White Box” Ņujorkā (2010). Savos darbos viņa pēta politikas sociālos sazorojumus, nacionalitātes, atmiņas, vēstures, identitātes un sabiedrības ekonomiku.

Aļesja Bolota ir komunikāciju speciāliste kultūras iniciatīvu platformā „IZOLYATSIA”, kas atrodas kādreizējā izolācijas materiālu ražotnē Doņeckā, Ukrainā.

Lina Michelkeviče ir tulkoātāja un kultūras pētniece. Viņa raksta doktora disertāciju Viļņas mākslas akadēmijā par piedalīšanās aspektiem Lietuvas laikmetīgajā mākslā. 2007–2008. gadā kopā ar Agni Narušiti un Vītautu Michelkēviču veidoja projektu „foto/karto/historiogrāfijas” (photo/carto/historiographies), kā arī bija redaktore izdevumam Kartējot Lietuvas fotogrāfiju: vēsture un arhīvi (Mapping Lithuanian Photography: Histories and Archives). 2005–2009. gadā viņa darbojusies dažādos projektos mediju kultūras žurnālā Balsas.cc. Starp viņas pētījumu interesēm ir sadarbība, skatītājs un starpdisciplināras mākslas un izpēti formas.

Tamta-Tamāra Šavgulidze ir mākslas vēsturniece, doktora grāda kandidāte un lektore Tbilisi Mākslas akadēmijā, Gruzijā. Viņa šobrīd ir praksē Nacionālajā Gruzijas mākslas vēstures un mantojuma aizsardzības izpēti centrā un ir viena no laikmetīgās mākslas un kultūras izpēti organizācijas „Jaunu zināšanu laboratorija” izveidotājām. Viņas pētījumi saistīti ar urbāno mākslu, publisko telpu, tēlniecības studijām un Gruzijas identitātes pētījumiem caur Gruzijas tēlniecību, par šo tēmu viņa ir uzstājusies konferencēs un publicējusi rakstus dažādos mākslas žurnālos.

Viktorija Eksta ir kino pētniece, kas ieguvusi bakalaura grādu audiovizuālajā kultūrā Latvijas Kultūras Akadēmijā (2010), pētījusi krievu montāžas skolas pamatlicēja, režisora Ļeva Kuļešova teorētiskos rakstus un to praktisko pielietojumu. Pēc studijām izstrādājusi Rīgas kino muzeja krājuma materiālos un intervijās balstītu pētījumu par operatoru darbu Ulda Brauna un Herca Franka filmā „235 000 000” un izgājusi praktiskās apmācības filmu restaurācijas un saglabāšanas jomā. Kopš 2012. pēta Rīgas Kinostudijas hronikas nodaļā veidotos kino žurnālus un pasūtījuma filmas projekta „Laika mašina ietvaros”.